

nozo žeden wot tych busch, lenž Bogu, a to zesto se pschisegu, wele nalubiju; kotare paš malšo, abo sewschym niz nežarže. Won zo wele wězy swoju pschisegu wěrne žaržasch. Won zo žaržasch te pschawa teje Božeje pschawdosczi. A k tomu zo won swojo předkwesefche kuždy žen wotnowisch a s teju pschobbu se mozowasch: Knězo! huz mńo žynisch ja twojim spodobanim, pscheto ty by moj Bog, twoj dobry Duch wěz mě po rownej drose! Ps. 143, 10.

Kědny exempel! moje lube! lenž Dabid nam dajo, a ja kotarymž my pschi tom sachopenu togo zerkwinego lěta, hysch dejmy. Lěz rowno Dabid jaden možny a bogaty kral běscho, ga husna won weto Boga ja swojogo Krala a Kněsa, kotaregož pschifasnam won schu poslušnoscz winowaty jo. A tak jo Bog a wosebne Jesus tež nasch Kral; a my bymy winowate, jomu taku pschisegu teje wěrnosczi pschisegasch. Chtož togodla togo Kněsa snajo, chtož togo Kněsa Jesusa lubujo, a psches űtogo s božny hordowasch zo, ten pschistupj, a groń wot zešeje hutšoby: ja pschisegam, (a zu jo žaržasch,) až ja te pschawa twojeje pschawdosczi žaržasch zu. A wot teješameje pschisegi teje wěrnosczi, kotaruž my Jesusu pschisegasch dejmy, zomy űeto wězej gronisch.

Ev. Matth. 21, 1—9.

Čaž woni se k Jerusalemu pschiblizali, a do Bethsagi k wolejowej gore pschichli běchu, posła Jesus dwěju hufnikowu.

A žascho k nima: žijtej tam do toge městka, lenž předk waju lažy, ga bužotej pschiwěsanu wosłowu namafasch, a žrebe s' neju; wotwěštej a pschiwěžtej jej ku mńo.

A bužoli něcht wama nězo gronisch, ga raknijtej, až ten Kněs jeju poderbi; a won bužo jej posłasch.